

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Προσφυγή αρ. 1/2004

5 Σεπτεμβρίου, 2005

[Μ. ΦΩΤΙΟΥ, Δ/στης]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΗΜΟΣ ΓΑΛΑΤΑΚΗΣ ΛΤΔ.

Αιτητές,

- v. -

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ
1. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ
2. ΕΦΟΡΙΑΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Καθών η αίτηση

*Στ. Ερωτοκρίτου, (κα) για τους αιτητές
Δ. Κούσιου-Χρυσανδρέα, (κα) Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για το Γενικό
Εισαγγελέα για τους καθών η αίτηση*

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Μ. ΦΩΤΙΟΥ, Δ: Με την παρούσα προσφυγή οι αιτητές ζητούν δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθών η αίτηση ημερ. 21/10/03 με την

οποία απορρίφθηκε η ιεραρχική προσφυγή των αιτητών ημερ. 31/1/03 εναντίον της απόφασης του Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων ημερ. 27/12/02 είναι άκυρη και στερημένη οποιουδήποτε νομικού αποτελέσματος. Η απόφαση αφορούσε επιβολή φορολογίας και επιβαρύνσεων σε επιπρόσθετο εισόδημα απ' αυτό που είχε δηλωθεί και προσδιοριστεί στους λογαριασμούς των αιτητών για τα φορολογικά έτη 1992-1996 (ύψους £115.000) για κέρδος που προέκυψε από οφειλή μετόχου των αιτητών προς τους αιτητές καθώς επίσης και την άρνηση του Διευθυντή να παραχωρήσει έκπτωση από το φορολογητέο εισόδημα για κατεστραμμένο άχρηστο εμπόρευμα.

Γεγονότα

Οι αιτητές είναι ιδιωτική εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με έδρα τη Λευκωσία και η κύρια δραστηριότητα τους είναι η λιανική εμπορία ειδών υπεραγοράς. Με απόφαση του Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων (Διευθυντή) ημερ. 27/12/02 επιβλήθηκε η προαναφερθείσα φορολογία στους αιτητές οι οποίοι στις 31/1/03 καταχώρησαν ιεραρχική προσφυγή στο Εφοριακό Συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 20^A των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων του 1978 μέχρι 2002 (Ν.4/78 ως έχει τροποποιηθεί).

Το κυριώτερο εισόδημα που προστέθηκε στους προσδιορισμούς και το οποίο αποτελεί και τον κύριο λόγο για την άσκηση της ιεραρχικής προσφυγής, είναι το εισόδημα που ο Διευθυντής θεώρησε ότι είχαν οι αιτητές από τόκους που υπολογίστηκαν επί του χρεωστικού υπολοίπου της ιθύνουσας εταιρείας Δήμος Φάρμ Λτδ σύμφωνα με το άρθρο 47 Α των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων 1961 έως 2002 (Ν. 58/61 όπως έχει τροποποιηθεί μέχρι και το Νόμο 117(1)/02) καθώς επίσης και η απόφαση του Διευθυντή να μην επιτρέψει τη διεκδικηθείσα από τους αιτητές έκπτωση από το φορολογητέο τους εισόδημα η οποία έκπτωση αφορούσε κατεστραμμένο εμπορικό απόθεμα (provision for obsolete stock) για το φορολογητέο έτος 1996.

Το Εφοριακό Συμβούλιο αφού ζήτησε τα αναγκαία στοιχεία και από τις δύο πλευρές και αφού εξήγησε στους αιτητές ότι μπορούσαν να υποβάλουν τις γραπτές τους παραστάσεις, προχώρησε στην ακρόαση της ιεραρχικής προσφυγής. Στις 4/9/03 κατάληξε όπως επικυρωθεί η απόφαση του Διευθυντή. Η απόφαση εκδόθηκε στις 21/10/03 και κοινοποιήθηκε την ίδια μέρα με συστημένη επιστολή και στις δύο πλευρές. Στις 2/1/04 καταχωρήθηκε η παρούσα προσφυγή.

Νομικοί Ισχυρισμοί

Παρόλο ότι στην αίτηση τους οι αιτητές διατυπώνουν αριθμό νομικών λόγων με τη γραπτή τους αγόρευση επικεντρώθηκαν ουσιαστικά στους πιο κάτω νομικούς ισχυρισμούς:

(α) Οι καθών η αίτηση έλαβαν υπόψη κατά τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης εσφαλμένα στοιχεία τα οποία δεν δικαιούνται νόμιμα να λάβουν υπόψη και/ή παρέλειψαν να λάβουν υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες των αιτητών και δεν προέβησαν στη δέουσα έρευνα.

(β) Οι καθών η αίτηση ενήργησαν κατά παράβαση του Νόμου και/ή κατά κατάχρηση και/ή υπέρβαση εξουσίας και με καταφανή πλάνη περί τα πράγματα και το νόμο. Η απόφαση στερείται αιτιολογίας.

(γ) Οι καθών η αίτηση παρέλειψαν να ερευνήσουν κατάλληλα, νομότυπα και πλήρως όλες τις πτυχές της υπόθεσης και/ή ενήργησαν με βάση ανεπαρκή και αυθαίρετα δεδομένα.

Εξέταση Νομικών Ισχυρισμών

Το Εφοριακό Συμβούλιο (καθού η αίτηση αρ. 2) εξέτασε την εν λόγω ιεραρχική προσφυγή με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 20 Α των προαναφερθέντων περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων το οποίο, στην έκταση που μας ενδιαφέρει, διαλαμβάνει ως εξής:

«20 Α – (1) Οποιοδήποτε πρόσωπο θεωρεί τον εαυτό του αδικημένο από τη φορολογία που του επιβλήθηκε και απέτυχε να έλθει σε συμφωνία με το Διευθυντή, όπως προβλέπεται στο εδ. (5) του άρθρου 20, έχει το δικαίωμα –

(α) να ασκήσει προσφυγή στο Ανώτατο Δικαστήριο, σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος οπότε εφαρμόζονται κατ' αναλογία οι διατάξεις του άρθρου 21 ή

(β) να ασκήσει ιεραρχική προσφυγή στο Εφοριακό Συμβούλιο εναντίον της εν λόγω απόφασης, μέσα σε περίοδο σαράντα πέντε ημερών από την ημερομηνία της κοινοποίησης της απόφασης με συστημένη επιστολή στην τελευταία γνωστή διεύθυνση του αιτητή ή της επίδοσης της σ' αυτό που να συνοδεύεται από πλήρη αποδεικτικά στοιχεία:

Νοείται ότι το βάρος της απόδειξης ότι η φορολογία για την οποία ασκείται η ιεραρχική προσφυγή είναι υπερβολική φέρει ο αιτητής:

Νοείται περαιτέρω .-.....»

Το άρθρο 21 στο οποίο γίνεται αναφορά, έχει ως ακολούθως:

«21-(1) Οποιοδήποτε πρόσωπο θεωρεί τον εαυτό του αδικημένο από την απόφαση του Εφοριακού Συμβουλίου με βάση τις διατάξεις του εδ. 5 του άρθρου 20 Α έχει το δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή στο Ανώτατο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 146 του Συντάγματος

(2) Το βάρος της αποδείξεως ότι η φορολογία αναφορικός προς ήν ασκείται η προσφυγή είναι υπερβολική επιρρίπτεται επί του αιτητού εν τη προσφυγή.

(3)»

Το επίδικο άρθρο με βάση το οποίο ο Διευθυντής προέβη στις προαναφερθείσες φορολογίες, αναφορικά με τους τόκους και τις οποίες επιβεβαίωσε το Εφοριακό Συμβούλιο, είναι το άρθρο 47 Α των προαναφερθέντων περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων, όπως τούτο προστέθηκε με το άρθρο 30 του Νόμου 245/90 και έχει ως ακολούθως:

Δάνεια σε Διευθυντές	«Οποτεδήποτε εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, η οποία ελέγχεται από όχι περισσότερα από πέντε πρόσωπα, πα- ραχωρεί δάνειο ή οποιαδήποτε άλλη χρηματική διευκό- λυνση σε διευθυντές ή μετόχους της ή σε συγγενείς τους μέχρι και του δεύτερου βαθμού συγγένειας, ο Έφορος δύναται να θεωρήσει ότι καταβάλλεται στην εταιρεία τόκος προς εννέα της εκατόν (9%) ετήσια επί του ποσού του δανείου.»
-------------------------	--

Με τον πρώτο νομικό ισχυρισμό οι αιτητές ισχυρίζονται ότι τόσο ο Διευθυντής όσο και το Εφοριακό Συμβούλιο, λανθασμένα θεώρησαν ότι η αιτήτρια εταιρεία δανειοδοτούσε τη Δήμος Φάρμ Λτδ. με αποτέλεσμα να επιβληθεί από το Διευθυντή φορολογία 9% τόκος επί του ποσού που θεωρήθηκε ως δάνειο. Σχετικός είναι και ο δεύτερος νομικός ισχυρισμός ότι δηλαδή οι καθών η αίτηση παραβίασαν το νόμο (άρθρο 47 Α), αφού σύμφωνα με τους αιτητές η ορθή ερμηνεία του άρθρου αυτού με βάση τη συνήθη γραμματική ερμηνεία, είναι ότι το άρθρο δεν προνοεί για καταβολή τόκου στην περίπτωση της **χρηματικής διευκόλυνσης** αλλά μόνο για

δάνεια. Στήριξαν την εισήγηση τους και στο γεγονός ότι ο πλαγιότιτλος μιλά μόνο για «Δάνεια σε διευθυντές». Με τον τρίτο λόγο, που αφορά το θέμα του πεπαλαιωμένου εμπορεύματος, οι αιτητές ισχυρίζονται ότι τούτο υποστηρίζεται από τους λογαριασμούς που υπέβαλαν και επομένως εσφαλμένα απορρίφθηκε από τους καθών η αίτηση.

Προδικαστική ένσταση

Από πλευράς των καθών η αίτηση προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι αναφορικά με το δεύτερο λόγο ακύρωσης το δικαστήριο δεν μπορεί να τον εξετάσει αφού (α) αυτός δεν είχε εγερθεί σαν λόγος ακυρότητας στην ασκηθείσα από τους αιτητές ιεραρχική προσφυγή και (β) ούτε έχει εγερθεί στην παρούσα προσφυγή.

Αναφορικά με το (α), αρκούμε να αναφέρω ότι η προσφυγή γίνεται με βάση το άρθρο 146 του Συντάγματος και όχι απλώς ως έφεση κατά της απόφασης του Εφοριακού Συμβουλίου (βλ. Άρθρο 21 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων). Επομένως οι λόγοι ακυρότητας δεν περιορίζονται στους λόγους της ιεραρχικής προσφυγής.

Στρέφομαι τώρα στο (β). Στην υπόθεση *Βαρνάβας Νικολάου και Υιοί Ατδ. ν. Δημοκρατίας (1995) 4 (Γ) Α.Α.Δ. 1627 (Πικής, Π.)* αποφασίστηκε ότι με την αγόρευση τους οι αιτητές δεν μπορούν να επεκταθούν σε λόγους άλλους από αυτούς που διατυπώνονται στην αίτηση, εκτός βέβαια αν είναι λόγοι δημόσιας τάξης που μπορούν να εγερθούν και αυτεπάγγελτα από το ίδιο το δικαστήριο. Η αρχή αυτή διατυπώθηκε μεταξύ άλλων και στις αποφάσεις της Ολομέλειας *Φλωρεντία Πετρίδου ν. Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας, Α.Ε. 3355 ημερ. 10/1/04* και *Ιάσων Γιασουμής ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, Α.Ε. 3399 ημερ. 14/2/05*.

Εξετάζοντας τα 17 νομικά σημεία, όπως αυτά διατυπώνονται στην αίτηση (προσφυγή), είναι γεγονός ότι δεν γίνεται ρητή αναφορά ότι η εξουσία του Διευθυντή για να επιβάλλει τόκο σύμφωνα με το άρθρο 47 Α περιορίζεται μόνο στα δάνεια και όχι στις χρηματικές διευκολύνσεις. Όμως μεταξύ των λόγων αυτών (βλ. τον υπ' αρ. 12) γίνεται ρητή αναφορά σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 47 Α με αποτέλεσμα να είναι επιτρεπτό για τους αιτητές να προωθούν και με την αγόρευση τους αυτό τον ισχυρισμό. Είμαι της άποψης ότι, παρά την κάπως γενική διατύπωση, αυτό ικανοποιεί την πρόνοια του Καν. 7 των Διαδικαστικών Κανονισμών του Ανωτάτου Δικαστηρίου του 1962 που ορίζει ότι «Εκαστος διάδικος δέον διά των

εγγράφων προτάσεων αυτού να εκθέτη τα νομικά σημεία επί των οποίων στηρίζεται, αιτιολογών συγχρόνως ταύτα πλήρως». (Βλ επίσης *Εγχειρίδιο Διοικητικού δικαίου τόμος II του Επαμ. Σπηλιωτόπουλου 6^η έκδοση σελ. 480*). Άλλωστε μπορούσε η πλευρά των καθών η αίτηση να εγείρει ενωρίτερα το θέμα, οπότε και το δικαστήριο μπορούσε να διατάξει τη διαγραφή ή τροποποίηση ή συμπλήρωση της εγγράφου προτάσεως ή να εκδώσει οιαδήποτε άλλη διαταγή ήθελε θεωρήσει αρμόζουσα, όπως προβλέπεται από τον Καν. 7 Α των προαναφερθέντων Κανονισμών όπως έχουν τροποποιηθεί. Επομένως η προδικαστική ένσταση απορρίπτεται. Σημειώνω επίσης επί του σημείου αυτού, ότι και η προδικαστική ένσταση από πλευράς των καθών η αίτηση, είναι κάτι που εγείρεται για πρώτη φορά στη γραπτή τους αγόρευση. Κανονικά και με βάση τις πιο πάνω αρχές, έπρεπε να διατυπώνεται και αυτή στα «νομικά σημεία» της ένστασης.

Ουσία της προσφυγής

Αναφορικά με την ουσία της υπόθεσης, με τα όσα εκτέθηκαν πιο πάνω φαίνεται ότι το όλο θέμα εξαρτάται βασικά από την ερμηνεία του προαναφερθέντος άρθρου 47 Α.

Είναι ο γενικός κανόνας ερμηνείας ότι εκεί που οι λέξεις ενός νόμου είναι σαφείς ούτως ώστε να μην επιδέχονται πέραν της μιας ερμηνείας, θα πρέπει να εφαρμόζονται έστω και αν καταλήγουμε σε παράλογο ή άδικο ή αυθαίρετο αποτέλεσμα. Το καθήκον του δικαστηρίου είναι να εφαρμόσει το νόμο ως έχει και όχι να τον κάνει λογικό. Τούτο είναι έργο της νομοθετικής εξουσίας. (Βλ. *Tosoun v. Kanaris (1969) 1 C.L.R. 637* σελ. 643 και *Montedison S.P.A. v. Neoplast Ltd. (1983) 1 (B) A.A.Δ 509, 514*).

Η γραμματική ερμηνεία, δηλαδή το απλό γραμματικό και κατά κυριολεξία νόημα των λέξεων, είναι ο βασικός κανόνας ερμηνείας νομοθετημάτων (βλ. μεταξύ άλλων *Γεωργιάδης & Υιός v. Δημοκρατίας (1991) 4 (E) A.A.Δ. 142* και *Σολωμού κα v. Δημοκρατίας (1991) 4 (E) A.A.Δ. 3675, 3686*, και *Αθανασίου v. Δημοκρατίας (1991) 4 (Δ) A.A.Δ. 3204*). Εκεί που η γραμματική ερμηνεία δεν είναι ξεκάθαρη λαμβάνεται υπόψη και η πρόθεση του νομοθέτη οπότε εξετάζεται ολόκληρο το σχετικό μέρος του Νόμου ή ακόμη και ολόκληρος ο Νόμος καθώς και η κατάσταση της νομοθεσίας κατά το χρόνο θέσπισης του Νόμου και η ανάγκη ή το κακό που σκόπευε να ικανοποιήσει ή θεραπεύσει, ανάλογα με την περίπτωση (βλ. *Krasismenos v. Hadjihanni (1963) 2 C.L.R. 448*, *Theodosiou Ltd. V.*

Republic (1987) 3 (C) C.L.R. 1750 σελ. 1757-1758 και Wilson κα. ν. Δημοκρατίας (1991) 4 (Δ) Α.Α.Δ. 3294 σελ. 3304-3305.)

Πρέπει επίσης να τυγχάνει εφαρμογής και η νομική αρχή ότι φορολογικοί και ποινικοί νόμοι θα πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρά και σε περίπτωση που υπάρχει αμφιβολία να δίνεται η ερμηνεία εκείνη που είναι υπέρ του πολίτη (βλ. *Maxwell on Interpretation 12^η έκδοση σελ. 244-245, Zavos ν. Police (1971) 2 C.L.R. 172, 175, Μιχαηλίδης ν. Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 391, 397-398 και Γενικός Εισαγγελέας ν. Παπαλαζάρου (1995) 2 Α.Α.Δ. 128, 134*). Τέλος πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και η ερμηνευτική αρχή ότι και οι διατάξεις που αφορούν φορολογική απαλλαγή, επίσης πρέπει να ερμηνεύονται στενά (βλ. *Μάτσης ν. Δημοκρατίας (1995) 3 Α.Α.Δ. 404 σελ. 408* με αναφορά και στο σύγγραμμα *Μ.Δ. Στασινόπουλος «Μαθήματα Δημοσιονομικού Δικαίου», 3^η έκδοση (1966) σελ. 246*). Βοήθεια στο δικαστήριο παρέχει και ο μεγάλος τίτλος του νόμου (long title) σε αντίθεση με τον μικρό τίτλο (short title). (Βλ. *In re Argyrides (1987) 1 C.L.R. 30 σελ. 38 και Craies on Statute Law, 7^η έκδοση σελ. 190-199*). Ειδικά όσον αφορά τον πλαγιότιτλο (marginal notes) αναφέρεται εκεί (σελ. 195-196) ότι δεν αποτελεί κριτήριο για την ερμηνεία του νόμου. Γίνεται αναφορά στην υπόθεση *Chandler ν. D.P.P. (1964) A.C. 763* απόφαση της Βουλής των

Λόρδων. Τα ίδια διαλαμβάνονται και στο σύγγραμμα *Maxwell on Interpretation of Statutes*, 12^η έκδοση σελ. 10.

Παρόλο που εδώ δεν προβάλλεται ο ισχυρισμός που προβλήθηκε κατά την ιεραρχική προσφυγή ότι δηλαδή το άρθρο 47 Α εφαρμόστηκε αναδρομικά, διευκρινίζω ότι η εφαρμογή του άρθρου αυτού έγινε για τα έτη 1994-1997 που αφορούν εισόδημα που προέκυψε μετά την 1/1/91 που άρχισε να ισχύει το άρθρο αυτό με το Ν. 245/90, κάτι που συνάδει και με τα όσα αποφασίστηκαν στις υποθέσεις *Αδελφοί Συκοπετρίτη Ατδ. ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1995) 4 (Γ) Α.Α.Δ. 2098 (Νικήτας, Δ.) και Shoemex Limited ν. Κυπριακής Δημοκρατίας υποθ. αρ. 967/97 ημερ. 22/4/99 (Γαβριηλίδης Δ.)*.

Αναφορικά με την ερμηνεία του εν λόγω άρθρου αυτή με προβληματίσε κάπως, με την έννοια ότι αυτό θα μπορούσε να ήταν καλύτερα διατυπωμένο. Για παράδειγμα αντί να σταματά το άρθρο στη φράση «επί του ποσού του δανείου» να συνέχιζε με τη φράση «ή της χρηματικής διευκόλυνσης». Άλλος τρόπος ήταν να σταματά το άρθρο στη φράση «επί του ποσού», χωρίς να γίνεται αναφορά σε δάνειο ή χρηματική διευκόλυνση αφού τούτα αναφέρονται στις προηγούμενες γραμμές του άρθρου. Βέβαια με όσα

ανάφερα πιο πάνω το έργο του δικαστηρίου δεν είναι να «νομοθετεί», δηλαδή να εισάξει λέξεις ή φράσεις στο κείμενο του νόμου αλλά να ερμηνεύσει αυτό ως έχει. Μετά από αρκετό προβληματισμό και μη αγνοώντας ότι πρόκειται περί φορολογικού νόμου, έχω καταλήξει ότι, παρά την κάπως ατυχή διατύπωση, ο σκοπός του νομοθέτη όπως προκύπτει από το κείμενο του άρθρου, είναι σαφής, δηλαδή ότι ο Διευθυντής μπορεί να θεωρήσει ότι καταβάλλεται τόκος και στην περίπτωση της χρηματικής διευκόλυνσης και όχι μόνο του δανείου. Διαφορετικά δε θα υπήρχε νόημα ή λόγος για τη συμπερίληψη της πρόνοιας αυτής μέσα στο εν λόγω άρθρο. Το ότι ο πλαγιότιτλος περιορίστηκε στη λέξη «δάνειο» δεν εμποδίζει την ερμηνεία που έχω δώσει. Καταλήγω λοιπόν ότι η ερμηνεία που δόθηκε από τους καθών η αίτηση (πρώτα τον καθού αρ. 1 και μετά το καθού αρ. 2), είναι ορθή.

Στρέφομαι τώρα στο δεύτερο παράπονο των αιτητών που αφορά τα αποθέματα. Το θέμα διέπεται από τις συνδυασμένες πρόνοιες των άρθρων 11(1) και 13(ε) των προαναφερθέντων περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων. Η ουσία της απόφασης των καθών η αίτηση είναι ότι «δεν προσκομίστηκαν οποιαδήποτε στοιχεία που να υποδεικνύουν ότι η πρόνοια έγινε για παλαιωμένα αποθέματα τα οποία δεν μπορούν να πωληθούν και να

αποφέρουν εισόδημα στην εταιρεία». Σημειώνω ότι στην απόφαση του Εφοριακού Συμβουλίου γίνεται αναφορά ότι ο ίδιος ο εκπρόσωπος της εταιρείας (αιτητών στην παρούσα) δήλωσε ότι δεν είχαν ετοιμάσει καταστάσεις καταστραμμένων αποθεμάτων. Το γεγονός ότι δόθηκαν ως βοήθεια στους Αρμενίους δεν εξυπακούει αυτόματα ότι ήταν πεπαλαιωμένα και μη εμπορεύσιμα. Άλλωστε, αν δόθηκαν ως βοήθεια, ίσως να μπορούσαν να διεκδικηθούν ως έκπτωση από το φορολογητέο εισόδημα με βάση άλλη πρόνοια του νόμου.

Λαμβάνοντας υπόψη ότι (α) πρόκειται περί φορολογικής απαλλαγής, (β) οι αιτητές δεν έδωσαν ικανοποιητικά στοιχεία, παρά μόνο αρκέστηκαν στο να διατυπώσουν τα ποσά αυτά στους εξελεγμένους λογαριασμούς των ως «provision for obsolete stock» και (γ) εξετάζοντας το θέμα υπό το φως των προνοιών των προαναφερθέντων άρθρων 11(1) και 13(ε) καθώς επίσης και των υποθέσεων *Venus Finance and Building Co. Ltd. v. Δημοκρατίας (1991) 3 A.A.A. 364* και *Δημοκρατία v. Αλεξάνδρας Τριμιθιώτου(PP) Ατδ. (1997) 3 A.A.A. 356* που αφορούν την ευθύνη του φορολογουμένου να κρατά στοιχεία και να προβαίνει σε αποκάλυψη της πραγματικής του οικονομικής κατάστασης, καταλήγω ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν αποτέλεσμα ορθής άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του καθού η αίτηση

αρ. 1, όπως ορθά κατάληξε και ο καθού η αίτηση αρ. 2 Εφοριακό Συμβούλιο. Σημειώνω ότι ο Διευθυντής δεν περιορίστηκε στο να χαρακτηρίσει την εν λόγω δοσοληψία μεταξύ των αιτητών και της Δήμος Φαρμ Λτδ. μόνο ως δάνειο αλλά ως δάνειο και/ή χρηματική διευκόλυνση. Επίσης τα γεγονότα δείχνουν ότι έγινε η δέουσα έρευνα και η απόφαση του Διευθυντή ημερ. 27/12/02 φαίνεται να είναι πλήρως αιτιολογημένη.

Με βάση όλα τα πιο πάνω η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα υπέρ των καθών η αίτηση όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

Η προσβαλλόμενη απόφαση με την οποία επιβλήθηκε η σχετική φορολογία επικυρώνεται σύμφωνα με το Άρθρο 146.4(α) του Συντάγματος.

Μ. Φωτίου, Δ.

/ΚΑς